

Mevsimler Ve İnsanlar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Haziran 2013

Rüzgârın ne zaman nereden eseceği belli olmaz. Kimi zaman çıkan güçlü bir fırtına her şeyi bir anda yıkar geçer. Kaçacak yer bulamaz insan, afallar, bocalar. Kimi zaman esen ılık bir meltem alır götürür ve usul usul okşar kim varsa himayesinde, tatlı bir sarhoşluk verir unutturur derdi, tasayı.

Zaman zaman kara bulutlar örter göğün mavisini ve çakan şimşekler ürpertir yürekleri, adeta bir karabasan yaşanır.

Yazı, kışı vardır gönüllerin; sıcaklığı vardır mevsimlerin.

Kimi insan buz gibidir, hep mesafeli ve tetikte. Kimi insan sıcak iklimler gibi için ısıtır kim varsa yanında, karşısında, girişkendir, sokulğandır, güneş gibi sıcaktır, o sıcaklığı yaşar ve yaşatır, hiç bitmez enerjisi. Sahip olduğu enerji yaşam kaynağıdır, kaynağı da içinde sakladığı sevgidir; güneş gibi sıcaklığıyla ısıtır ve aydınlatır etrafını.

Dert, tasa hiç bitmez insanoğlunda. Doğa da dertlidir ve gösterir hıncını yeri geldiğinde: Bazen öyle coşar ki önüne katar götürür ne varsa yolunda; tufanlar, seller ve depremler içindeki öfkenin dışı vurumudur; intikamını alır ve cehennemi yaşatır.

İnsanlar da mevsimler gibidir: Alacağı vardır hayattan, pusludur dünyası, pusludur yeryüzü. Borcu vardır, çalkantılıdır: Köpüren dalgalar gibi, kabaran denizler gibi... Bazense süt limandır her şey: Sakin, sessiz ve huzur dolu.

Sonbaharda hüznü yaşatır yağmur, yazın içini ısıtır güneş insanın. Bazense dört mevsimi yaşatır iklimler bir anda, belli olmaz ne zaman ne olacağı; belli olmaz rüzgârın yönü, şiddeti.

Mevsimler gibidir insan: Değişken, bazen yılgın, bazen sessiz, bazen coşkulu; bazen ıslak ve nemli ve üzgün; bazen kupkuru ve taş keser yüreği.

İnsan gibidir mevsimler: Adeta bürünür onun kimliğine ve özdeşleşir tabiatla insan bedeni, insanın yüreği. Mevsimler mi insandan etkilenir, insanlar mı mevsimden asla bilinmez, tahmin edilemez.